

улицата да имъ покаже градинката си. Дѣцата се любували на пѣстритѣ цвѣтя, играли между тѣхъ и ненаситно поемали сладката миризма; отъ радостъ цѣлували красивитѣ вѣнчета на цвѣтоветѣ . . .

Всички се научили въ малкия градецъ за чудната Христова градинка . . . Тя се пълнила всѣки день отъ любопитни . . . Никой до сега не билъ виждалъ такива разкошни цвѣтя.

Веднажъ дѣцата весело си играели въ Христовата градинка. Едно отъ тѣхъ извикало :

— Хубава е твоята градинка, хубава, но ако искамъ, мога да си направя у дома още по-хубава . . . Ето, азъ ще отскубна цвѣтя, ще ги посадя и ще станатъ още по-красиви! . . .

Въ очитѣ на Христа се показали сълзи . . .

— Не, не ги пидай! — казалъ Христосъ, — тѣ сж нѣжни и ще изсѣхнатъ . . . Но защо ти е тебе градина? . . . Тази градинка е обща за всички ни . . . Ти всѣкога можешъ да дохождашъ тукъ: наслаждавай се, играй, скачай, колкото желаетъ! . . .

Но малкиятъ пакостникъ не слушалъ думитѣ на Христа. Той се хвърлилъ върху цвѣтята, къ-

салъ ги и безжалостно ги тѣпкалъ съ краката си.

